

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/11/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515200514
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1515200514.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobkyne: G. F., Q.. XX. XX. XXXX, U. U. I.. Č.. XX, U., proti žalovanému: Bratislavská správcovská spoločnosť, s. r. o., Rusovská cesta č. 36, Bratislava, IČO: 36 838 209, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s. r. o., Bajkalská ul. č. 13, Bratislava, IČO: 36 860 662, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03. októbra 2016, č. k. 24C/10/2015 - 143, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 15.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do práva na ochranu osobnosti a súkromia a žalovanému priznal plnú náhradu trov právneho zastúpenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že zo strany žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, nakoľko vôbec nedošlo k zníženiu jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Uviedol, že právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe, pričom z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene alebo nezavinene, vedome alebo nevedome, ani sa nevyžaduje vyvolanie následkov, keď stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo nerušenie (správne narušenie, pozn. odvolacieho súdu) chránených osobnostných práv fyzickej osoby. Poukázal na skutočnosť, že v rámci všeobecného osobnostného práva zákon poskytuje občianskoprávnu ochranu proti konaniam spôsobilým objektívne privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutého subjektu tým, že znižujú jeho česť u iných ľudí a tým ohrozujú vážnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti, keď predmetom práva na česť nie je česť abstraktná, ale výlučne vážnosť, ktorú subjekt práva požíva v očiach členov spoločnosti s tým, že toto právo sa mení v priebehu aktívneho života každého jedinca, najmä v rámci jeho uplatňovania v spoločenskom živote a spravidla je spojené s výkonom určitého povolania, pričom právom brániť sa proti neoprávneným zásahom disponuje výlučne subjekt práva. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že právo na slobodu prejavu a na informácie je upravené v čl. 26 Ústavy SR, čl. 17 Listiny základných práv a slobôd a čl. 10 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd s tým, že ochrana osobnosti v našom právnom poriadku vychádza z čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Poukázal na skutočnosť, že Občiansky zákonník umožňuje, aby v prípade, pokiaľ

by nebolo postačujúce zadosťučinenie - satisfakcia odstránenia následkov neoprávnených zásahov ospravedlnením, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výšku určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, keď kritéria sú vecou voľného sudcovského uváženia, ako aj s prihliadnutím na všetky detaily a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Uviedol, že pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy musí mať súd preukázané, že existujú okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že v prípade žalobkyne nedošlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv v značnej miere, oprávňujúceho požadovať priznanie nemajetkovej ujmy, ale naopak, keď prijal argumentáciu žalovaného, že k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobkyne v spoločnosti vôbec nedošlo. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný zverejnením osobných údajov žalobkyne na tabuli umiestnenej v prízemných priestoroch bytového domu dodržal zákonom stanovené podmienky zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, v ktorých je implikovaný účel zverejnenia osobných údajov danej osoby spočívajúci v platnosti prípadnej dražby vtedy, ak by dražobné konanie bolo zo strany vlastníkov bytov a nebytových priestorov na písomnom hlasovaní odsúhlasené, nakoľko zákon č. 527/2002 Z. z., ako jednu z najzákladnejších podmienok vyhlásenia dražby a jej následnej platnosti ustanovuje povinnosť identifikovať osoby a veci takým spôsobom, ktorý vylučuje ich zámenu, pričom s vyhlásením dražby sú spojené závažné právne účinky, keď vlastníkom musí byť ponechaný patričný priestor na sformulovanie a následné prijatie kvalifikovaného rozhodnutia, pretože ide o vážny zásah do vlastníckeho práva osoby, vlastníctva ktorej sa prípadná dražba týka. Uviedol, že v ust. § 17 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z. je upravené oprávnenie na vyvesenie oznámenia o dražbe na obvyklom mieste v spoločných priestoroch bytového domu, keď ust. § 14 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. obsahuje výslovnú povinnosť informovať vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome o otázkach, o ktorých sa bude hlasovať ako aj o termíne hlasovania, pričom informovanie sa má uskutočniť minimálne sedem dní vopred pred samotným písomným hlasovaním a spôsobom v dome obvyklým, preto žalovaný ako správca bytového domu postupoval zákonným spôsobom, keď svojím konaním naplňal svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona, pričom porušenie týchto povinností by malo za následok nielen porušenie správckých povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výkone správy a zákona č. 182/1993 Z. z., ale aj vplyv na samotnú platnosť dražby, nakoľko v dôsledku nedodržania povinností stanovených zákonom č. 527/2002 Z. z., by prípadná dražba mohla byť príslušným súdom vyhlásená za neplatnú. Neprijal žalobkyňou predložený dôkaz procesného útoku - Rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 17. 07. 2014, číslo 00418/2014-Os-29, nakoľko nejde o dôkaz relevantný, pretože žalovaný voči uvedenému rozhodnutiu podal opravný prostriedok, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté, a preto sa správne konanie právoplatne neskončilo. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že zverejnením mena a priezviska, rodného priezviska, čísla bytu a adresy bydliska v Oznámení o konaní písomného hlasovania zo dňa 26. 08. 2013 nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, nakoľko žalovaný svojím konaním len naplnil dikciu zákona o dobrovoľných dražbách a zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ako aj zmluvou o výkone správy, pričom samotný priestor, v ktorom umiestnil oznámenie, bol nedostupný širokej verejnosti, nakoľko do tohto priestoru majú prístup len vlastníci bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome bývajúcí a osoby, ktoré so súhlasom a umožnením vstupu vlastníckymi do bytového domu prídu, teda len obmedzený počet osôb, a preto nemožno hovoriť o zverejnení údajov spôsobom všeobecne verejnosti prístupnom (napr. na internete, v tlači), t. j. k informáciám mal prístup len vymedzený okruh ľudí, predovšetkým osoby, ktoré sa samotného hlasovania zúčastnili a mali na hlasovaní vlastný záujem, keďže nedoplatky žalobkyne sa ich priamo týkali ako spoluvlastníkov spoločných priestorov bytového domu. Poukázal na skutočnosť, že z predložených súdnych rozhodnutí mal jednoznačne preukázanú reálnu existenciu dlžoby žalobkyne na platiach do fondu opráv a služieb súvisiacich s užívaním bytu, keď súdne konanie vedené proti žalobkyňi pod sp. zn. 43C/240/2013 o zaplatenie 7.561,75 eur s príslušenstvom, bolo zastavené až v októbri 2014, teda rok po konaní písomného hlasovania (september 2013) z dôvodu uhradenia dlžoby žalobkyňou. Uviedol, že žalobkyňa svoje subjektívne tvrdenia nepodložila žiadnym dôkazným prostriedkom procesného útoku, keď uviedla len svoje osobné pocity, nezakladajúce sa na reálne podloženom základe, ani neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by mala spôsobiť porušenie jej osobnostných práv v značnej miere znížením dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti tak, aby oprávnene mohla požadovať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom subjektívne a ničím nepodložené tvrdenia žalobkyne o nej samej nemôžu predstavovať neoprávnený zásah do jej

osobnosti, a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. 05. 2010, sp. zn. 5 Cdo 108/2009. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že k vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúci, buď v porušení alebo len ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, pričom tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny), a preto musí ísť o zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom s tým, že musí existovať príčinná súvislosť medzi takýmto zásahom a neoprávnenosťou zásahu. Uviedol, že ak ide o požiadavku žalujúcej procesnej strany na prisúdenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, musí v prvom rade zistiť mieru závažnosti zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, t. j. overiť, či k zásahu došlo v značnej miere, pričom je súčasne potrebné prihliadať aj k tomu, že táto forma zadosťučinenia je právnym inštitútom do istej miery výnimočného charakteru, ktorý sa uplatňuje len za splnenia zákonom stanovených predpokladov, keď určujúcim je predovšetkým zistenie, že v konkrétnom prípade ide o nemajetkovú ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzickej osoby, v ktorej táto fyzická osoba objektívne najmä vzhľadom k povahe, intenzite, trvania a rozsahu pôsobenia nepriaznivého následku, môže pociťovať a prežívať ako závažnú. Poukázal na skutočnosť, že súčasne musí uvážiť, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je jedným z čiastkových a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ktoré vzniká vtedy, keď ostatné potenciálne satisfakčné inštrumenty na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačia, keď v danom konaní sa žalobkyňa vôbec nedomáhala morálneho zadosťučinenia, a keďže v preukazovaní zníženia svojej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti ako fyzickej osoby neprodukovala žiadne prostriedky procesného útoku, dôkazné bremeno v uvedenom smere neunesla. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch patrí žalobcovi v konaní o ochranu osobnosti iba za zákonom stanovených podmienok, ktoré v prípade žalobkyne neboli splnené, nakoľko pri vyjadrení miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby, keď túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie, pričom iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch s tým, že pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať preukázané, že sú tu reálne okolnosti nasvedčujúce tomu, že z hľadiska intenzity trvania rozsahu neoprávnenosti v konkrétnom prípade nepostačuje morálne zadosťučinenie. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), v spojení s ust. § 366 písm. a), c), d) C. s. p. a navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla, že k podaniu žaloby zo dňa 15. 01. 2015 splnomocnila v súlade s § 24 O. s. p. svoju zástupkyňu H. O., ktorú prvoinštančný súd v začatom konaní akceptoval, keď po schválení nového Civilného súdneho poriadku a jeho uvedenia do praxe s účinnosťou od 01. 07. 2016 nebolo zo strany súdu prvej inštancie vydané žiadne rozhodnutie a ani iným spôsobom jej nebolo a ani jej zástupkyňi oznámené, že do konania zvolená zástupkyňa nie je prípustená, pričom takéto poučenie neobsahovalo ani žiadne predvolanie na súdne pojednávanie dňa 29. 06. 2016 a 03. 10. 2016, a preto namietla porušenie ust. § 160 ods. 1, 2 C. s. p. Poukázala na skutočnosť, že predvolania na súdne pojednávania preberala na základe udeleného splnomocnenia jej splnomocnená zástupkyňa, teda nie je pravda ako súd prvej inštancie konštatoval, že si ich preberala osobne, keď v čase pojednávania dňa 29. 06. 2016 (preloženého na žiadosť žalovaného), bola jej splnomocnená zástupkyňa už na zahraničnej dovolenke a táto skutočnosť bola súdu včas oznámená

spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania na neskorší termín, a preto ak jej nebolo zaslané žiadne rozhodnutie ani žiadne iné oznámenie o neprípustení zvolenej zástupkyne do konania, došlo v súdnom procese k porušeniu jej práv na riadne zastupovanie, a to predovšetkým dňa 03. 10. 2016, kedy sama mala choré svoje malé dieťa, nachádzala sa mimo svojho trvalého bydliska a nemala vedomosť o tom, že na pojednávanie sa nemohla dostať ani jej zvolená zástupkyňa zo zdravotných dôvodov, nakoľko táto bola po ťažkom obojstrannom zápale pľúc po dobu 3 týždňov hospitalizovaná a tesne pred súdnym konaním prepustená na doliečenie do domácej liečby. Uviedla, že bez jej zavinenia jej nebola pred súdom prvej inštancie zabezpečená žiadna ochrana práv v súdnom konaní, keď dňa 03. 10. 2016 konal v jej neprítomnosti a rozhodol v rozpore s ňou predloženými listinnými dôkazmi a v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že rozhodol len na základe skutočností tvrdených žalovaným. Nestotožnila sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, nakoľko súd prvej inštancie nepostupoval v konaní objektívne na základe predložených dôkazov predovšetkým v otázke posúdenia všetkých rozhodujúcich skutočností Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, teda štátnym orgánom na takéto posúdenie jedine kompetentným pre celú Slovenskú republiku, ktorý konanie voči žalovanému právoplatne skončil vydaním rozhodnutia predsedníčky úradu k rozkladu podaného žalovaným zo dňa 02. 10. 2014, že žalovaný svojvoľne zneužil jej osobné údaje na iné účely ako mu umožňuje zákon o ich ochrane, keď zneužitie týchto osobných údajov mu neumožňuje ani § 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. v oznámení o budúcom hlasovaní, na ktoré sa žalovaný odvoláva, ale až v následných právnych úkonoch v súvislosti s dražbou bytu v prípade, že by vlastníci dobrovoľnú dražbu bytu odsúhlasili. Poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie si nesprávne osvojil názor žalovaného, že mal povinnosť uviesť jej osobné údaje podľa § 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. v oznámení o budúcom hlasovaní a vyvesiť ho minimálne 5 dní na v dome obvyklom mieste, nakoľko uviesť iba základné identifikačné údaje vlastníka bytu, a aj to iba v nevyhnutnom rozsahu, zákon umožňuje až následne, po oznámení o hlasovaní a iba na hlasovacom lístku a iba v deň hlasovania. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že k presnej identifikácii vlastníka dražbeného bytu v súlade so zákonom č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, môže dôjsť až následne, po úspešnom písomnom hlasovaní, teda až vyhlasovaní dražby bytu, nakoľko ide o právny úkon a zákonnú povinnosť dražiteľa až po uskutočnenom písomnom hlasovaní na hlasovacích lístkoch nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov a až pri podaní návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby bytu dražobnej spoločnosti. Poukázala na skutočnosť, že zo záverov štátneho orgánu, ktoré je právoplatne skončené vyplýva, že žalovanému boli uložené nápravné opatrenia a žalovaný voči nemu nepodal návrh na preskúmanie rozhodnutia súdom, a preto je klamstvom z jeho strany, že správne konanie zo strany štátneho orgánu ešte nebolo právoplatne skončené, keď zároveň zavádza súd v snahe získať v spore úspech nekalými praktikami, ktorým súd prvej inštancie uveril, nakoľko vo vyjadrení k žalobe zo dňa 21. 08. 2015, rozhodnutie predsedníčky úradu o rozklade zo dňa 02. 10. 2014, č. k. 21329/2014-Op-6 sám uvádza, avšak na pojednávaní dňa 03. 10. 2016 ho popiera, zámerne klame a zavádza súd, že o jeho novom podaní rozkladu zo dňa 06. 08. 2014 ešte nebolo rozhodnuté, teda konanie nebolo voči nemu právoplatne skončené. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že z právoplatne skončeného správneho konania štátneho orgánu vyplýva, že zverejnením jej osobných údajov na verejnosti prístupnom mieste došlo zo strany žalovaného jednoznačne a nepochybniteľne k neoprávnenému zásahu do zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti, v značnej miere znížil jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti a hrubým spôsobom narušil jej rodinné a priateľské vzťahy a napokon vážne poškodil jej občiansku česť a dobré meno s tým, že porušenie zákona č. 182/1993 Z. z. a zákona č. 122/2013 Z. z. so všetkými negatívnymi dôsledkami pre ňu potvrdzujú aj všetky vydané rozhodnutia štátneho orgánu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky v tejto veci (rozhodnutie zo dňa 16. 01. 2014, č. k. 00418/2014-0s-12; rozhodnutie o rozklade zo dňa 09. 04. 2014, č. 07238/2014-Op-9; rozhodnutie č. 00418/2014-0s-29; rozhodnutie č. 07238/2014-Op-9; rozhodnutie zo dňa 17. 07. 2014, č. k. 07238/2014-0s-29; rozhodnutie zo dňa 02. 10. 2014, č. k. 21329/2014-Op-6). Žalobkyňa v odvolaní poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie, ktorý rozhodol na základe tvrdených skutočností žalovaného, ale predovšetkým jeho účelových lží a nepostupoval v súlade s ust. § 193 C. s. p., resp. postupoval v priamom rozpore, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je súd viazaný rozhodnutím príslušných štátnych orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ho spáchal. Namietla skutočnosť, že súd prvej inštancie vyvodil z podanej satisfakčnej žaloby o ochranu osobnosti a vyplatenie nemajetkovej ujmy iba návrh na vyplatenie nemajetkovej ujmy, nakoľko to, že spôsobenú ujmu žalobcom (zrejme žalovaným, pozn. odvolacieho súdu) nezvládla po zdravotnej stránke a je od uvedenej doby v neustálej odbornej lekárskej starostlivosti, v mieste bydliska sa málo zdržuje pre zníženie jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, teda v prostredí, v ktorom strávila celé svoje detstvo, je širokému okoliu známa, sú následkami úmyselného a svojvoľného konania žalovaného v rozpore s citovanými zákonmi, keď

aj napriek tomu, že mu navrhla mimosúdnu dohodu, aby jej bolo zaslané písomné ospravedlnenie a vyplatili jej symbolické 1 euro, z dôvodu účelových klamstiev žalovaného pred súdom a jeho zavádzanie nepravdivými údajmi, však v súčasnosti trvá naďalej na svojom pôvodnom návrhu zo dňa 15. 01. 2015. Žalovaná odmietla tvrdenie a namietla odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý si prisvojil ďalšiu zámernú lož žalovaného, že v satisfakčnej žalobe jej ide iba o získanie nemajetkovej ujmy, nakoľko pravdou je, že žalobkyňa dňa (citácia odvolania podaného žalobkyňou, pozn. odvolacieho súdu) poslala žalovanému, jeho právnenému zástupcovi a napokon aj súdu prvej inštancie návrh mimosúdnej dohody, v ktorej navrhovala ako postačujúce písomné ospravedlnenie a zaplatenie symbolického 1 eura, avšak tento návrh súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy, keď uviedol, že sa morálneho zadosťučinenia nedomáhala. Žalobkyňa vo svojom odvolaní poukázala na skutočnosť, že žalovaný v súdnom konaní nepreukázal, že v čase hrubého zásahu do jej práv a dôstojnosti v roku 2013 v úlohe správcu bytového domu na U. I. Č. XX G. XX podnikal bez povolenia príslušných úradov, nakoľko pre postavenie správcu nespĺňal podmienky v zmysle ust. § 8 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov pre postavenie správcu, nakoľko až do 25. 06. 2015 nemal v predmete činnosti správu a údržbu bytového a nebytového fondu, pričom skutočnosť, že na jej byte viazol istý dlh je irelevantná ku konaniu na ochranu osobnosti a vyplatenia nemajetkovej ujmy, keďže predmetom satisfakčnej žaloby je ochrana osobnosti a vyplatenie nemajetkovej ujmy z dôvodu hrubého zneužitia jej osobných údajov žalovaným a uverejnenia jej citlivých osobných údajov na verejne prístupnom mieste, ktorá skutočnosť (navyše neoprávneným subjektom), jej spôsobila vážnu zdravotnú a spoločenskú ujmu. Uviedla, že satisfakčná žaloba je prostriedok ochrany osobnostných práv, ktorého cieľom je dosiahnutie primeraného zadosťučinenia, resp. satisfakcie pre fyzickú osobu, ktorej osobnostné právo bolo porušené so zreteľom na to, že zásah obyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu, pričom skutočnosť, že výška vykazovaného dlhu bola neoprávnená a následne neznámym páchatelom prevedená na neznámy účet, je predmetom nového súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7C/139/2016, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.467,83 eur s prísl. a vo veci pripravuje aj podanie trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a, keď žalovaná suma predstavuje jej duplicitné zaťaženie trovami súdnych konaní, ktoré boli voči nej vedené, ale neboli žalovanému súdom priznané, avšak k ich úhrade bola žalovaným prinútená z dôvodu potreby vydania potvrdenia o tom, že na byte neviazne žiadny dlh, a ktorý vydanie tohto potvrdenia podmienil úhradou tzv. nedoplatku. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že zverejnenie osobných údajov žalovaným na verejne prístupnom mieste, v rozsahu mena, priezviska, rodného mena a bydliska sú údajmi o sociálnej identite osoby, a teda osobným údajom, pričom údaj o výške uvedeného nedoplatku je zase ekonomickou identitou, teda okrem porušenia zákona č. 182/1993 Z. z. a zákona č. 122/2013 Z. z. poskytuje širokej verejnosti pravdivú, resp. nepravdivú informáciu o jej ekonomickej a sociálnej identite. Poukázala na skutočnosť, že hoci prvoinštančný súd rozhodol súčasne aj o náhrade trov právneho zastúpenia žalovaného v plnej výške, táto výška náhrady trov právneho zastúpenia v rozhodnutí uvedená nie je, a preto v tejto časti má rozhodnutie procesný nedostatok, nakoľko náhrada trov právneho zastúpenia nebola splnomocneným advokátom vôbec vyčíslená a súd ich náhradu priznal bez toho, aby tieto preskúmal a vo svojom rozhodnutí uviedol čiastku, ktorú by aj odôvodnil.

3.

Žalovaný sa odvolaniu žalobkyne, ktoré bolo doručené jeho právnenému zástupcovi dňa 28. 11. 2016, nevyjadril.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 21. júna 2018 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobkyne domáhajúcej sa ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že zo strany žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, nakoľko vôbec nedošlo k zníženiu jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti.

8.

Z obsahu žaloby žalobkyne, ktorú podala na súd prvej inštancie dňa 19. 01. 2015 vyplýva, že žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 15.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti, keď Oznámením o konaní písomného hlasovania zo dňa 26. 08. 2013 vyveseným žalovaným na nástenkách v bytových domoch na U. I.. Č.. XX G. XX T. U., verejne prístupným nielen všetkým obyvateľom o počte približne 250 osôb, ale aj ostatným osobám, ktoré sa v dome pohybujú, zverejnil jej zákonom chránené osobné údaje označením jej osoby ako neplatiča plným menom, priezviskom, rodným menom, bydliskom, číslom bytu, výškou žalovaným vykazovaného „dlhu“ 12.000 eur spolu so skutočnosťou, že na schôdzi vlastníkov bolo prijaté uznesenie o vyhlásení písomného hlasovania o vykonaní dobrovoľnej dražby bytu v jej vlastníctve, sa jej hlboko osobne dotklo o to viac, že v prízemných priestoroch domu sa pohybujú aj jej priatelia a známi, ktorí ju pravidelne navštevujú, ako aj spolužiaci a priatelia jej dvoch starších detí, keď sa cítila nepríjemne, trápne a ponížene pri upozornení jej priateľky pri osobnej návšteve na Oznam ako aj pri negatívnych reakciách príbuzných z Českej republiky pri návšteve, ktorí si nápadne vyveseného Oznamu taktiež všimli, pričom v dome ako žena a matka troch detí požíva patričnú úctu, preto nepravdivé informácie o výške dlhu spolu so svojimi deťmi, rodičmi, spolubývajúcimi osobami vnímala negatívne a toto nezákonné konanie žalovaného hrubo zasiahlo do jej osobnosti, cti, osobnej integrity, znížilo nielen jej dôstojnosť, ale aj jej dospelých detí, rodičov a ich spoločenskú vážnosť, keďže aj po roku sa dozvedá a musí odpovedať na zvedavé otázky pri náhodných stretnutiach s občanmi z blízkeho a ďalekého okolia, nakoľko v mieste býva od svojho detstva už viac ako 40 rokov, pričom Úrad na ochranu osobných údajov SR v rozhodnutí zo dňa 16. 01. 2014, č. k. 00418/2014-Os-12 konštatoval, že vyvesením Oznámenia zo dňa 26. 08. 2013 bola žalovaným porušená povinnosť upravená v § 6 ods. 2 písm. e) zákona č. 122/2013 Z. z. a svojím konaním neoprávnené zasiahol do jej práv na ochranu osobnosti a súkromia chránených týmto zákonom.

9.

Z obsahu spisu vyplýva, že rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 16. 01. 2014, č. k. 00418/2014-Os-12 (č. I. 16 spisu) bolo rozhodnutím o rozklade predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 09. 04. 2014, č. k. 07238/2014-Op-9 (č. I. 21 spisu) zrušené a vec vrátená prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že Úrad na ochranu osobných údajov SR vydal dňa 17. 07. 2014 rozhodnutie Číslo: 00418/2014-Os-29 (čl. I. 25 spisu), ktorým opätovne rozhodol, že žalovaný ako správca bytového domu na U.F. I.. Č.. XX T. U. a teda ako prevádzkovateľ, ktorý spracúva osobné údaje o vlastníkoch bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na U. I.. Č.. XX T. U. na účel plnenia zmluvy o výkone správy uzavretej podľa zákona č. 182/1993 Z. z. porušil povinnosť ustanovenú v § 6 ods. 2 písm. e) zákona č. 122/2013 Z. z. tým, že zverejnil osobné údaje o H. O. G. G. F., ktoré obsahovali oznámenia o konaní písomného hlasovania o podaní návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby bytov vo vlastníctve H. O. G. G. F. zo dňa 26. 08. 2103 v rozsahu meno, priezvisko, rodné priezvisko G. F., adresa a čísla bytov vo vlastníctve H. O. G. G. F., predbežná výška dlžnej sumy vyčíslená správcom domu a skutočnosť, že na schôdzi vlastníkov bolo prijaté uznesenie o vyhlásení písomného hlasovania o vykonaní dobrovoľnej dražby bytov ich vlastníctve, umiestnením týchto oznámení v spoločných priestoroch bytového domu na U. I.. Č.. XX G. XX T. U., čím spracúval

osobné údaje H. O. G. G. F. spôsobom, ktorý nezodpovedá účelu, na ktorý boli ich osobné údaje zhromaždené a pri spracúvaní osobných údajov neoprávnene zasiahol do práv H. O. G. G. F. na ochranu osobnosti a súkromia chránených zákonom č. 122/2013 Z. z., avšak žalovaný dňa 07. 08. 2014 podal proti tomuto rozhodnutiu rozklad, pričom predsedníčka Úradu na ochranu osobných údajov SR rozhodnutím zo dňa 02. 10. 2014, č. k. 21329/2014-Op-6 (č. I. 151 spisu) rozklad žalovaného zamietla a rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 17. 07. 2014, Číslo: 00418/2014-Os-29, potvrdila.

10.

Podľa § 193 C. s. p., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

11.

Nebolo možné sa stotožniť s námietkou žalobkyne v odvolaní, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol výlučne na základe žalovaným tvrdených skutočností a nevychádzal z právoplatne skončeného konania vedeného na Úrade na ochranu osobných údajov SR, čím postupoval v rozpore s ust. § 193 C. s. p., nakoľko bolo procesnou povinnosťou žalobkyne preukázať, že konanie o jej podaní zo dňa 24. 09. 2013 bolo právoplatne skončené, a keďže si svoju povinnosť uniesť dôkazné bremeno tvrdenia nespĺnila a uvedené rozhodnutie prvoinštančného súdu nepredložila, mohol v konaní vychádzať iba z listinných dôkazov, ktoré strany sporu predložili, a nakoľko ich súčasťou nebolo rozhodnutie o rozklade predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 02. 10. 2014, č. k. 21329/2014-Op-6, ktoré žalobkyňa predložila až v odvolacom konaní postupoval správne, keď dôkaz procesného útoku, t. j. rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 17. 07. 2014, č. k. 00418/2014-Os-29 neprijal z dôvodu, že žalovaný proti tomuto rozhodnutiu podal opravný prostriedok, a preto dané konanie nie je právoplatne skončené a správne uzavrel, že nie je rozhodnutím o spáchaní iného správneho deliktu podľa osobitného predpisu viazaný.

12.

Je nutné uviesť, že odvolací súd nemohol prihliadnuť na rozhodnutie o rozklade predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 02. 10. 2014, č. k. 21329/2014-Op-6, ktoré žalobkyňa predložila až v odvolacom konaní, nakoľko ide síce o prostriedok procesného útoku, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienok podľa § 366 C. s. p., teda, že ním má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ho bez svojej viny nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, keďže bolo vydané dva roky pred vyhlásením napadnutého rozsudku.

13.

V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo medzi stranami sporným, že dňa 26. 06. 2013 sa uskutočnila domová schôdza vlastníkov bytov a nebytových priestorov U. I.. Č.. XX G. XX T. U., na ktorej prítomní vlastníci prijali uznesenie č. 1/26/6/2013, ktorým schválili, že v prípade dvoch konkrétnych vlastníkov bytov č. 13 a 32 poverujú a splnomocňujú správcu vyhlásiť písomné hlasovanie o vykonaní dobrovoľnej dražby týchto nehnuteľností, vybrať dražobnú spoločnosť, podpísať zmluvu o dielo, ako aj na všetky právne úkony v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. za vlastníkov ako záložných veriteľov (napr. úhradou všetkých poplatkov s tým spojených), keď hlasovaniu prítomných vlastníkov predchádzala informácia zo strany predsedajúceho Z.. R., že účtovný stav vo fonde opráv je ku dňu 31. 12. 2012 v sume 35.927,02 eur a stav nedoplatkov je ku dňu 30. 04. 2013 v sume 16.539,83 eur, a preto prítomných informoval, že správca je nútený dočasne presunúť potrebnú sumu na vyplatenie preplatiek z fondu opráv bytového domu, pričom ak by prevýšili výšku prostriedkov vo fonde opráv a služieb, nemohlo by dôjsť k vyplácaniu

preplatkov ani riešení havarijných služieb, z dôvodu ktorého požiadal o dodržiavanie platobnej disciplíny a navrhol riešenie uvedených dvoch prípadov formou dobrovoľnej dražby.

14.

Podľa Čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

15.

Podľa Čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

16.

Podľa Čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

17.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

18.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

19.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

20.

Zákon v citovanom ustanovení výpočet konkrétnych zásahov do osobnostných práv fyzickej osoby nevymenúva; ustanovuje len znaky, pri danosti ktorých treba určité konanie považovať za zásah do osobnosti občana. Ak sú tieto znaky dané, má každá fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

21.

I keď zákon nedefinuje pojem zásah a ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva, je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza) a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby.

22.

Aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, musia byť splnené obe vyššie uvedené náležitosti (zásah musí byť neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach). Zodpovednosť za neoprávnený zásah je založená na objektívnom princípe, to znamená, že sa popri neoprávnenosti zásahu do osobnosti fyzickej osoby nevyžaduje zavinenie pôvodcu tohto neoprávneného zásahu.

23.

Je možné vo všeobecnosti súhlasiť so záverom, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nepôjde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Jednou z takých okolností môže byť aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženej povinnosti. Takýmito prípadmi sú najmä zákonné licencie (§ 12 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka), práve tak ako licencie stanovené inými zákonmi (napr. Trestným poriadkom, Zákonom o rodine a pod.), avšak za predpokladu, že takto vykonané zásahy sú uskutočnené v rámci a v medziach týchto zákonov. Je pritom vždy na pôvodcovi zásahu do práva na ochranu osobnosti, aby preukázal, že existoval konkrétny dôvod (okolnosť), ktorý podľa právneho poriadku neoprávnenosť zásahu vylučuje.

24.

Podľa § 4 zákona č. 527/2002 Z. z., osoby a veci musia byť označované spôsobom vylučujúcim ich zámenu.

25.

Podľa § 17 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z., ak sa má doručiť oznámenie o dražbe podielovým spoluvlastníkom v bytovom dome alebo spoločenstvu vlastníkov bytov alebo správcovi bytového domu, dražobník môže oznámenie o dražbe doručiť aj vyvesením oznámenia o dražbe na obvyklom mieste v spoločných priestoroch bytového domu. Spoločenstvo vlastníkov bytov alebo správca bytového domu sú povinní na žiadosť dražobníka bezodkladne a bezodplatne oznámenie o dražbe vyvesiť v spoločných priestoroch bytového domu, kde sa predmet dražby nachádza.

26.

Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že konanie žalovaného spočívajúce vo vyvesení Oznámenia o písomnom hlasovaní zo dňa 26. 08. 2013 na nástenkách bytového domu na U. I.. Č.. XX G. XX obsahujúceho meno, priezvisko, rodné priezvisko žalobkyne, číslo bytu s doplňujúcou informáciou o predbežnej výške dlhu 12.000 eur, nebolo neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, nakoľko spôsobom zodpovedajúcim účelu citovaných ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. informoval vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na U. I.. Č.. XX G. XX o predmete písomného hlasovania v otázke zásadného významu, keď iba v nevyhnutnej miere identifikoval žalobkyňu osobnými údajmi (bez použitia dátumu narodenia, ktorým nepochybne taktiež disponuje), teda konal v medziach zákonnej licencie vymedzenej ust. § 4 a § 17 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z., pričom Oznámenie zverejnil obvyklým spôsobom v spoločných častiach bytového domu tak, aby sa s jeho obsahom mohol oboznámiť iba obmedzený okruh osôb, ktoré majú vlastnícky alebo odvodený právny vzťah k bytom alebo nebytovým priestorom s tým, že zverejnenie mena, priezviska, rodného priezviska žalobkyne s číslom bytu, sú nepochybne údajmi všeobecne známymi obyvateľom bytového domu.

27.

Odvolačný súd považuje za potrebné uviesť, že s účinnosťou od 01. 10. 2014 bolo ust. § 9 zákona č. 182/193 Z. z. doplnené o ustanovenie odseku 3, podľa ktorého je správca alebo spoločenstvo oprávnené na účel ochrany majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome zverejňovať zoznam vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktorí majú úhrnnú výšku nedoplatkov na preddavkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv domu a na úhradách za plnenie aspoň 500 eur s tým, že v zozname sa uvedie meno a priezvisko vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome a suma nedoplatku na preddavkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv domu alebo na úhradách za

plnenie, pričom sa zoznam zverejňuje na mieste obvyklom na oznamovanie informácií v dome, čím zákonodarca iba výslovne normatívne upravil už existujúcu, ale implicitne vyjadrenú možnosť správcu v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. zverejniť v nevyhnutnom rozsahu meno, priezvisko, ako aj výšku nedoplatku dlžníka na mieste obvyklom v bytovom dome.

28.

Vzhľadom na skutočnosť, že konanie žalovaného nespĺňalo žiadne atribúty neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne, bol aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur absolútne neopodstatnený, keď súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospel zároveň k správne právnemu záveru, že žalobkyňa uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepreukázala žiadnym dôkazným prostriedkom, nakoľko vychádzala iba zo svojich osobných pocitov nezakladajúcich sa na reálne podloženom základe, nakoľko je objektívne vylúčené, aby predmetným konaním žalovaného vôbec došlo k zníženiu dôstojnosti a osobnej cti žalobkyne, proti ktorej bolo na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 40C/11/2007 vedené konanie o zaplatenie sumy 2.602,64 eur z titulu nedoplatku na zálohových platbách do fondu prevádzky, údržby a opráv domu, ktoré bolo v dôsledku zaplatenia dlhu žalobkyňou, po začatí konania dňa 10. 06. 2010, pre späťvzatie žaloby zastavené, ako aj konanie vedené pod sp. zn. 43C/240/2013, ktorého predmetom bolo taktiež zaplatenie dlhu z titulu nedoplatku na platbách do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 7.561,75 eur a zastavené bolo dňa 14. 10. 2014 z dôvodu zaplatenia dlhu po začatí konania.

29.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne v odvolaní, že jej nebola pred súdom prvej inštancie zabezpečená ochrana práv, keď dňa 03. 10. 2016 konal a rozhodol v jej neprítomnosti, nakoľko od účinnosti Civilného sporového poriadku dňa 01. 07. 2016 nevydal žiadne rozhodnutie ani iným spôsobom nebolo jej ako aj splnomocnenej zástupkyňi oznámené, že zvolená zástupkyňa nie je pripustená, prípadne o tejto možnosti nebola podľa ust. § 160 C. s. p. poučená, avšak všetky predvolania na pojednávania preberala splnomocnená zástupkyňa, čím došlo k porušeniu práva na riadne zastupovanie, predovšetkým dňa 03. 10. 2016, keď mala choré dieťa a nachádzala sa mimo svojho trvalého bydliska, pričom nemala vedomosť, že sa na pojednávanie nemohla dostaviť splnomocnená zástupkyňa, pretože ešte dňa 29. 10. 2015 splnomocnená zástupkyňa súdu prvej inštancie oznámila, že jej žalobkyňa plnú moc vypovedala, čím je výpoveď voči súdu v zmysle ust. § 28 ods. 3 O. s. p. účinná okamihom oznámenia, t. j. dňom 29. 10. 2015, od ktorého boli predvolania na pojednávania dňa 13. 01. 2016, 16. 03. 2016, 19. 04. 2016, 25. 05. 2016, 29. 06. 2016, 03. 10. 2016 doručované a osobne prevzaté žalobkyňou, a preto súd prvej inštancie správne procesne postupoval, keď na pojednávaní dňa 03. 10. 2016 vec podľa § 180 ods. 1 C. s. p. prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti.

30.

Súd prvej inštancie postupoval právne správne aj pri rozhodovaní o trovách konania, keď v súlade so zásadou úspechu vyjadrenou v ust. § 255 ods. 1 C. s. p. priznal žalovanému plnú náhradu trov právneho zastúpenia bez konkrétneho vyčíslenia ich výšky, nakoľko od účinnosti Civilného sporového poriadku (01. 07. 2016) je v civilnom procese upravená tzv. dvojfázovosť rozhodovania o náhrade trov konania, keď súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa zásad uvedených v ust. § 255 až § 257 C. s. p. rozhodne z úradnej povinnosti iba o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením vecí, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

32.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).